

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 76/2022-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíša a zo sudcov Libora Duřu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Geotechnik Sk, s. r. o.**, Západná 11, Žilina, IČO 36 432 202, zastúpenej advokátom Mgr. Róbertom Kučerom, Veľká okružná 39, Žilina, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13 Cob 11/2019 z 22. mája 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obdo 90/2020 zo 17. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 21. júna 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 Cob 11/2019 z 22. mája 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Obdo 90/2020 zo 17. marca 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“; spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“). Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sa sťažovateľka žalobou podanou na Okresnom súde Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) a vedenou pod sp. zn. 38 Cb 174/2015 proti žalovanému domáhala zaplata sumy 26 442,99 eur s príslušenstvom uplatnenej ako nárok z väd vyplývajúci zo zmluvy o dielo (prístavba, prestavba a nadstavba rodinného domu a asanácia garáže) uzavretej stranami sporu. Po čiastočnom späťvzatí žaloby sťažovateľkou v časti istiny vo výške 3 615,63 eur s príslušenstvom súd prvej inštancie rozsudkom zo 14. septembra 2018 konanie v tejto časti zastavil, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania. Na základe odvolania podaného sťažovateľkou krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch, ktorými bola žaloba zamietnutá a bol priznaný nárok na náhradu trov prvoinstančného konania, potvrdil a žalovanému priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Sťažovateľkou podané dovolanie najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako procesne neprípustné bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou dovolania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka na ozrejmienie podania žaloby uviedla, že písomným podaním z 2. mája 2012 reklamovala u žalovaného zistené vady diela, ktoré špecifikovala ako odliepanie podlahových dlaždíc, a žiadala ho o odstránenie väd. Žalovaný v odpovedi zo 14. mája 2012 uviedol, že práce na diele vrátane skladby podláh a kladenia dlažieb realizoval podľa platnej projektovej dokumentácie, a písomným podaním z 19. marca 2013 sťažovateľke oznámil, že reklamáciu väd diela neuznáva. Na posúdenie stavu podláh preto dala sťažovateľka vypracovať znalecký posudok č. 31/2013 znaleckej organizácii [REDAKOVANÉ]

4.1. Podľa slov sťažovateľky v priebehu konania pred súdom prvej inštancie navrhla písomným podaním vykonanie dôkazu, a to výsluchu svedka [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovaný svedok“), ako osoby zodpovednej za znaleckú činnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá vypracovala tri znalecké posudky (č. 31/2013, č. 77/2014 a č. 20/2017) predložené v súdnom konaní ako listinné dôkazy (resp. súkromné znalecké posudky). Uvedenú osobu navrhol písomným podaním vypočuť aj žalovaný. Na pojednávaní konanom 14. septembra 2018 (na ktorom bol vyhlásený aj rozsudok) súd prvej inštancie uznesením zamietol dôkazný návrh strán na výsluch navrhovaného svedka, pričom v zápisnici o pojednávaní uviedol, že uznesenie, ktorým dôkazné návrhy (aj výsluch navrhovaného svedka) zamietol, bolo odôvodnené, čo však podľa názoru sťažovateľky je v rozpore s realitou. Zo zvukového záznamu z pojednávania vyplýva, že súd prvej inštancie uviedol, že bližšie zdôvodnenie nevykonania navrhovaných dôkazov bude obsahovať rozsudok vo veci samej, k čomu však nedošlo, a preto je podľa názoru sťažovateľky v rozpore s § 220 ods. 2 CSP, keďže rozsudok vo veci samej žiadne takéto odôvodnenie neobsahuje. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že základom pre zamietnutie žaloby zo strany súdu prvej inštancie bolo nepreukázanie existencie väd diela a ich rozsahu v súlade s reklamáciou sťažovateľky z 2. mája 2012, a to s poukazom práve na znalecký posudok č. 31/2013, keďže z neho vyplýva, že vady vznikli až začiatkom roku 2013, resp. z uvedeného nevyplýva, že by vady diela zistené

v tomto znaleckom posudku existovali už v čase reklamácie väd diela z 2. mája 2012. Z dôvodu, že nosným dôkazom v konaní pred súdom prvej inštancie bol práve znalecký posudok č. 31/2013 (a naň nadväzujúce znalecké posudky č. 77/2014 a č. 20/2017, ktoré z neho vychádzali) navrhla sťažovateľka (a aj žalovaný) vykonanie dôkazu, a to výsluchu navrhovaného svedka, avšak súd prvej inštancie tento návrh zamietol bez relevantného vysvetlenia tohto procesného postupu v odôvodnení rozsudku. Aj keď je vo výsostnej kompetencii súdu rozhodnúť, ktorý dôkaz vykoná a ktorý nie, je podľa názoru sťažovateľky legitímnou povinnosťou súdu odôvodniť v rozsudku, prečo nevykonal stranou navrhnutý dôkaz, najmä za situácie, keď navrhnutý dôkaz mal súvis s predmetom prejednávaneho sporu a mal by podstatný význam pre rozhodnutie vo veci tak, ako to je aj v prípade sťažovateľky.

5. Už uvedené námietky vzniesla sťažovateľka v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Ako sťažovateľka uvádza, krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal aj na zápisnicu o pojednávaní konanom 14. septembra 2018 a na vyhlásenie uznesenia, ktorým boli zamietnuté dôkazné návrhy, pričom takto vyhlásené rozhodnutie o nevykonaní dôkazov navrhnutých sťažovateľkou vyhodnotil ako dostatočne zdôvodnené, a preto nemožno akceptovať, že by návrh sťažovateľky na doplnenie dokazovania zostal súdom prvej inštancie neodôvodnený. Zároveň uviedol, že *„ak aj nevykonanie dôkazov navrhnutých žalobcom súd prvej inštancie opakovane nezdôvodnil v odôvodnení svojho rozsudku, tak uvedené nespôsobuje nedostatočné odôvodnenie. Ak okresný súd výslovne v odôvodnení svojho rozsudku nevyjadril nevykonanie dôkazov navrhnutých žalobcom, ale toto nevykonanie vyplýva z výsledkov vykonaného dokazovania, jeho podrobného zhodnotenia súdom prvej inštancie, tak je zrejmy záver, prečo okresný súd nepristúpil k vykonaniu navrhnutých dôkazov. Okresným súdom zhodnotenú výsledky dokazovania, skutkový záver v sebe obsahuje aj odpoveď nevykonania navrhnutých dôkazov žalobcom, a prelo absencia výslovného vyjadrenia súdom prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku nemá za následok žiaden zásah do práv a oprávnených záujmov žalobcu.“*. Snahou odvolacieho súdu tak podľa názoru sťažovateľky bolo zhojiť nedostatok odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v dôsledku čoho však došlo k porušeniu jednej zo základných zásad civilného procesu, a to dvojinstančnosti konania.

5.1. Sťažovateľka zároveň namieta, že došlo aj k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, keď krajský súd konštatoval, že nárok uplatnený sťažovateľkou bol rozporovaný a namietaný žalovaným a túto spornosť bol súd prvej inštancie povinný posudzovať, hodnotiť, čím nemohlo dôjsť k zásahu do rovnosti strán. Podľa názoru sťažovateľky už z dokladov priložených k žalobe bolo zrejmé, že žalovaný ani pred začatím súdneho sporu neuznával ňou uplatnenú reklamáciu. Žalovaný nepoprel existenciu a rozsah väd podľa reklamácie sťažovateľky, iba neuznával reklamáciu z dôvodu, že za vzniknuté vady nenesie zodpovednosť.

6. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľka opísala svoju nespokojnosť s rozhodnutím o dovolaní, ktorú zhrnula do konštatácie, že *„dovolací súd svojím postupom porušil právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, nakoľko svojím rozhodnutím neodstránil vady v rozhodnutiach súdov nižších stupňov a s týmito sa v plnom rozsahu stotožni... svojím rozhodnutím prisvedčil správnosti postupu súdov nižších stupňov a zjavnú nezákonnosť neodstránil. Sťažovateľ má za to, že ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie Najvyššieho súdu SR napĺňa znaky arbitrážnosti rozhodnutia, nakoľko takéto rozhodnutie nemá oporu v zákone, je založené na svojvôli súdu a je v rozpore s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR.“*

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, ktorým vytýka ich nedostatočné odôvodnenie a arbitrárnosť.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

10. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k týmto označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu:

11. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

12. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie (v časti napadnutej odvolaním), bolo prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila (a to bez toho, aby v ústavnej sťažnosti tvrdila, že niektorá z jej dovolacích námietok nebola v dovolacom konaní uplatniteľná) a jej námietkami identickými s námietkami uplatnenými v ústavnej sťažnosti sa zaoberal najvyšší súd ako súd dovolací.

13. Z uvedeného dôvodu sa vo veci sťažovateľky uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

14. Ústavný súd už judikoval, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Ústavný súd konštantne poukazuje na to, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018) – k takému záveru môže viesť len ústavne neudržateľný výklad zákona najvyšším súdom v otázke posúdenia prípustnosti dovolania.

16. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie z dôvodu procesnej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

18. Najvyšší súd v napadnutom uznesení pristúpil najprv k posúdeniu prípustnosti sťažovateľkou podaného dovolania z dôvodu porušenia jej práva na spravodlivý súdny proces, citujúc a poukazujúc na zákonnú úpravu a svoju judikatúru. Po zhrnutí dovolacích námietok sťažovateľky (identických s námietkami uplatnenými v ústavnej sťažnosti) najvyšší súd konštatoval (bod 13 odôvodnenia napadnutého uznesenia), že „*z obsahu dovolania je tak zrejmé, že dovolateľ okrem nesprávneho postupu konajúceho súdu namieta predovšetkým nedostatočné zistenie skutkového stavu nevykonaním navrhovaného dôkazu výsluchom svedka, resp. znalca, ktorý postup súd prvej inštalcie podľa názoru dovolateľa ani náležite neodôvodnil v napadnutom rozsudku, pričom vykonanie navrhovaného dôkazu mohlo podľa dovolateľa jednoznačne vyvrátiť ním uvádzané skutočnosti alebo mu zabezpečiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci*“. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, v ktorom dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom.

Bez ohľadu na aktuálnosť takého záveru podstatné z pohľadu rozhodovania o ústavnej sťažnosti je, že sa najvyšší súd otázkou odôvodnenia nevykonania dôkazu súdmi v základnom konaní zaoberal a dospel k záverom uvedeným v druhej časti citácie v nasledujúcom bode, čo zbavuje jeho rozhodnutie atribútu arbitrárnosti, pričom pri vecnom posúdení opodstatnenosti nevykonania dôkazu ústavný súd nenahrádza najvyšší súd.

19. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky o nedostatočnej informácii uvedenej v zápisnici z pojednávania zo 14. septembra 2018 o zamietnutí dôkazného návrhu sťažovateľkou dal najvyšší súd do pozornosti (bod 10 odôvodnenia napadnutého uznesenia), že „o tom, ako v tej - ktorej veci prebiehalo pojednávanie, môže dovolací súd usudzovať len z obsahu spisu. V posudzovanom prípade je v spise na č. 1. 374 a nasl. založená zápisnica o pojednávaní pred súdom prvej inštancie, ktoré sa uskutočnilo dňa 14.09.2018. Zo zápisnice vyplýva, že na pojednávaní sa zúčastnili za žalobcu jeho konateľ pán [REDAKOVANÉ] a právny zástupca a za žalovaného jeho právny zástupca. Taktiež z nej vyplýva, že pred vyhlásením dokazovania za skončené, čomu predchádzalo vyhlásenie uznesenia o zamietnutí návrhu na výsluch, okrem iných aj [REDAKOVANÉ], najmä žalobca a rovnako ani žalovaný nepredniesli žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Uvedené procesné úkony strán vykonané na záver pojednávania je možné považovať za záverečné zhrnutia, resp. záverečné reči, v rámci ktorej mohol najmä dovolateľ/žalobca podrobnejšie odôvodniť nutnosť vykonania navrhovaného dôkazu, čo však neurobil. Obsah tejto zápisnice preto v ničom nesvedčí tomu, že súd prvej inštancie stranám sporu nevytvoril procesnú možnosť realizovať procesné práva, ktoré im z Civilného sporového poriadku vyplývajú. Navyiac, z obsahu spisu dovolací súd zistil, že na č. 1. 368 sa nachádza oznámenie o nevykonaní dôkazu výsluchom svedka znalca zo dňa 24.08.2018 adresované žalobcovi, v ktorom súd prvej inštancie jednoznačne uviedol, že navrhovaný dôkaz nevykoná, nakoľko jeho vykonanie nepovažuje za potrebné pre rozhodnutie vo veci. Je zrejmé, že predmetné oznámenie predchádzalo samotnému pojednávaniu vo veci dňa 14.09.2018 a žalobca/dovolateľ na toto oznámenie nijako nezareagoval, či už písomným podaním alebo na pojednávaní dňa 14.09.2018. Vzhľadom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľom namietaná vada zmätočnosti, ku ktorej malo dôjsť v súvislosti s nevykonaním navrhovaného dôkazu a neodôvodnením jeho nevykonania súdom prvej inštancie nie je opodstatnená a neprejavila sa v správnosti napadnutého rozhodnutia, kde dovolateľ nedôvodne namietal procesný postup súdu vo veci navrhovania a vykonávania dôkazu, ktorý podľa jeho názoru mohol prispieť k náležitému objasneniu veci. Na základe uvedeného je možné konštatovať, že postupom odvolacieho súdu (ani súdu prvej inštancie) nedošlo k odňatiu dovolateľovi patriacich procesných práv v takej miere, že by bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Odvolací súd vrátane stotožnenia sa s postupom súdu prvej inštancie dodal, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, resp. zamietnutie jeho vykonania vyplynulo z ostatných vykonaných dôkazov žalobcom predloženými znaleckými dôkazmi, ktorými sa nepodarilo preukázať ním uplatnený nárok, nakoľko sa nimi nepotvrdila existencia a rozsah vád ku dnu reklamácie zo dňa 02.05.2012.“.

20. V závere odôvodnenia napadnutého uznesenia sa najvyšší súd zaoberal námietkou sťažovateľky spochybňujúcou dostatočnú odôvodnenosť napadnutého rozsudku krajského súdu (aj rozsudku súdu prvej inštancie), opierajúc sa pritom o judikatúru ústavného súdu. Dospel pritom k záveru (body 19 a 20 odôvodnenia napadnutého uznesenia), že „rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvej inštancie vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle

§ 220 ods. 2 C. s. p. splňa, a preto ho možno považovať za preskúmateľný a ústavne akceptovateľný. Dovolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku prvoinštančného súdu, v ktorom sa súd vysporiadal s otázkou zodpovednostného nároku žalobcu voči žalovanému za vady diela, ktoré žalobca vyjadril v reklamácií zo dňa 02.05.2012, keď došiel k záveru, že žalobcovi sa tento nárok nepodarilo preukázať, pretože znalecký posudok č. 31/2013 nepreukázal existenciu väd, na ktoré sa vzťahovala záruka za akosť poskytnutá žalovaným ako ani ich rozsah ku dňu reklamácie a ďalšie listinné dôkazy len nadväzovali a vychádzali práve zo znaleckého posudku č. 31/2013. Vo veci konajúce súdy navyše zhodne konšatovali, že okrem toho, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať samotný zodpovednostný nárok, rovnako sa mu nepodarilo preukázať ani jeho voľbu, kedy si dal odstrániť reklamované vady treťou osobou skôr, ako uplatnil u žalovaného nárok na zľavu z ceny, resp. od zmluvy odstúpil. Tento postup pritom nemal základ tak v žiadnom zmluvnom ustanovení, ako ani v zákonnej postupnosti uplatnenej voľby zodpovednostného nároku. Tento postup pritom žalobca sám potvrdil v predžalobnej výzve, keď uviedol, že keďže žalovaný nereagoval na požiadavku na odstránenie väd diela, žalobca ich nechal odstrániť prostredníctvom tretej osoby, ktorá si vykonané práce vyúčtovala troma faktúrami zo dňa 14.01., 14.03. a tiež 14.03.2014.

20. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie obsahuje rozsiahle zdôvodnenie zamietnutia žalobného návrhu s poukazom na vykonané dôkazy. Následné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu rešpektuje úpravu zakotvenú v § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorej odvolací súd v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Uvedené je reakciou na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvej inštancie, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú stranám sporu známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Je tomu tak aj v posudzovanom spore, preto rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, nepreskúmateľné, resp. ústavne nekonformné...“.

21. Na margo námietky sťažovateľky, že žalovaný nikdy nepoprel existenciu ani rozsah väd, najvyšší súd podotkol (bod 21 odôvodnenia napadnutého uznesenia), že „sám dovolateľ uviedol, že išlo o skutkové tvrdenia strán, ktorý skutkový stav, ako už bolo uvedené vyššie, dovolací súd nie je oprávnený skúmať, ani hodnotiť, či žalovaný v priebehu konania svojimi tvrdeniami či dôkazmi preukázal alebo nepreukázal dôvodnosť svojej obrany.“.

22. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v procesných kódexoch, ktoré bol najvyšší súd v čase svojho rozhodovania povinný na daný prípad aplikovať. Najvyšší súd rozhodol o dovolaní zákonom predpokladaným spôsobom, rešpektujúc pritom citovanú relevantnú právnu úpravu, ako aj judikatúru ústavného súdu. V oblasti posúdenia potenciálnej existencie porušenia práva na spravodlivý proces nesprávnym procesným postupom súdu znemožňujúcim strane uskutočňovať jej procesné práva atakovaného sťažovateľkou (v konečnom dôsledku podaným dovolaním) bol najvyšším súdom vykonaný vecný prieskum, čo je pre ústavný súd rozhodujúce, bez ohľadu na formálny dôvod odmietnutia dovolania.

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu tak nevykazuje znaky arbitrárnosti a zjavnej nezlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, a jeho právne závery považuje ústavný súd za ústavne udržateľné.

23. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nie je postačujúca sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup všeobecného súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V takom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

24. Na základe už uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená a ako takú ju v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. februára 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu